

Věra Pašková

Paní Věra Pašková se narodila 11. července 1945 do rodiny stavařů jako prostřední ze tří dětí. Její rodiče v Roztokách postavili domek, do kterého jim ale po únoru 1948 nuceně nastěhovali podnájemníky. Celý dům nazpět rodina získala až na konci šedesátých let. Věra i její sourozenci chodili do školy v Roztokách, tatínek ve svém volném čase vyprojektoval roztocký stadion, děti mu pomáhali nosit zeměměřičské náčiní.

Rodina chodila do roztockého kostela, Věra tu zažila své první svaté přijímání, byla tu biřmovaná, později se tu i vdávala. Její o dva roky starší sestra tu zpívala a její o dva roky mladší bratr tu ministroval. Když Věra chodila do šesté třídy, rodiče si pozval ředitel školy, aby jim sdělil, že chodit do kostela není dobré. Rodina pak začala jezdit na mše do Prahy, tam je nikdo neznal.

Po základní škole Věra nastoupila na střední všeobecně vzdělávací školu v Praze, Ruzyni a po maturitě ještě šla na dvouletou nástavbu. Po škole dostala svou první umístěnkou do Velkého Oseku na pilu. Věřina maminka proti tomu protestovala, umístěnkou jim na úřadě potom změnili na pilu v Satalicích. Později pracovala na pile v Modřanech ve Středočeských dřevařských závodech, kde pracovala jako technik.

Zamilovala se do horolezce Zdeňka Paška. Těsně před svatbou v srpnu 1968 dostali zájezd k Balatonu. Od lidí, kteří tam měli rádio letěla zpráva, že do republiky vstoupila ruská armáda, že jsou tam tanky. Věra se Zdeňkem tomu zprvu nemohli uvěřit a, jejich pobyt v Maďarsku se o týden protáhl, nevěděli, jak a zda se vrátet. Vrátili se až ve chvíli, kdy jim úplně došly peníze.

Věřina starší sestra se svým mužem v té době žili v Roztokách. Oba vystudovali spojařskou školu a pracovali na Žižkově v retranslační stanici, kde propojovali vysílače. 21. srpna byli oba na noční směně, v tu chvíli ještě všichni nejprve považovali začátek invaze za jedno z dalších vojenských cvičení, ta bývala vcelku častá. Teprve pak jim vše došlo. Jana s mužem se nad ránem snažili dostat do Bubenče na nádraží, museli jít pěšky, kolem nich už jezdili ruští vojáci. Jana čekala dítě, proto jí rodina i kolegové v následující dnech zakázali chodit do práce. Její muž ale do práce chodil a zajišťoval spojení mezi vysílači, i když to na první pohled pro ty, co je ve středisku hlídali, vypadalo, že je spojení přerušeno.

Věra se vdávala v roztockém kostele v říjnu roku 1968. Manželům Paškovým se postupně narodilo šest dětí, tři kluci a tři holky. Pan Pašek pracoval jako odborník na výškové práce, byl to také horolezec a cestovatel, dosáhl několika prvovýstupů, projel mnoho zemí, lezl v Pamíru, Karakoram, Altaji, Alpách a dostal se i do Ameriky. Povolení vyjet s ním získala dva roky před sametovou revolucí i Věra, a tak i ona viděla kus světa. Její sestra Jana s mužem ale díky tomu, kde pracovali v srpnu 1968, nesměli do pádu režimu vycestovat nikam, ani do NDR.